ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Ἡ διαφορά πού θά μᾶς ἀπασχολήσει ἐπί τοῦ παρόντος ἀφορᾶ ἐπίσης τήν περίφημη γενική ἀπόφαση 2794/80/ΕΚΑΧ περί εἰσαγωγῆς συστήματος ποσοστώσεων τῆς παραγωγῆς χάλυβος (JO L 291, τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1980, σ. 1 καί ἐπ.).

Ἡ προσφεύγουσα ἑταιρία πού θίγεται ἀπό τήν ἀπόφαση αὐτή εἶναι ἡ SpA Ferriera Padana, ἐπιχείρηση σχετικῶς μικρή, ἡ ὁποία ἀγοράζει ἀκατέργαστο χάλυβα γιά τήν παραγωγή ράβδων ὁπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς τῆς κατηγορίας IV, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 2 τῆς ἀποφάσεως 2794/80. Μέ ἀνακοίνωση τῆς 1ης Νοεμβρίου 1980, ἐκοινοποιήθησαν στήν Ferriera Padana, οἱ ποσοστώσεις τῆς παραγωγῆς της γιά τό τέταρτο τρίμηνο 1980. Τήν 10η Νοεμβρίου 1980, ἡ προσφεύγουσα, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 4 τῆς γενικῆς ἀποφάσεως, ἐζήτησε αὔξηση τῶν ποσοστώσεων βάσεως, λαμβανομένης ὑπ' ὄψη τῆς λειτουργίας νέων ἐγκαταστάσεων. Ἡ Ἐπιτροπή ἐδέχθη τήν αἴτηση αὐτή μέ ἀπόφαση τῆς 18ης Δεκεμβρίου 1980.

Ὅμως, πρό τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως αὐτῆς, ἡ Ferriera Padana εἶχε προσφύγει στό Δικαστήριο καί εἶχε ζητήσει:

— νά ἀκυρωθεῖ ἡ ἀπόφαση τῆς 1ης Νοεμβρίου 1980 καθώς καί ἡ γενική ἀπόφαση 2794/80, καθ' ὅσον ἡ τελευταία αὐτή ἀπόφαση ἀποτελεῖ τό ἔρεισμα τῆς ἀτομικῆς ἀποφάσεως,

— νά παραπέμψει τό ζήτημα στήν Ἐπιτροπή, προκειμένου ἡ τελευταία νά λάβει τά ἀναγκαῖα μέτρα πρός ἐκτέλεση τῆς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως, καί τέλος,

— νά διαπιστώσει ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὑποχρεοῦται νά λάβει μέτρα ἱκανά νά διασφαλίσουν τήν εὔλογη ἀποκατάσταση τῆς ἄμεσης ζημίας πού ὑπέστη ἡ προσφεύγουσα καί νά τῆς ἐπιδικάσει δίκαιη ἀποζημίωση.

Ἡ προσφεύγουσα ἐπέμεινε στά αἰτήματά της καί μετά τήν κοινοποίηση τῆς προαναφερομένης ἀποφάσεως τῆς 18ης Δεκεμβρίου 1980, λόγω τῶν θεμελιωδῶν ἀντιρρήσεων πού προβάλλει κατά τῆς εἰσαγωγῆς ποσοστώσεων παραγωγῆς στόν τομέα τῶν ράβδων ὁπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς.

Θά διατυπώσω τίς προτάσεις μου ἐπί τῆς παρούσης διαφορᾶς, ἀφοῦ ἐξετάσω, πρῶτον, τίς αἰτιάσεις πού ἀφοροῦν παράβαση τύπου συνθήκης ΕΚΑΧ ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς.

I — Παράβαση οὐσιώδους τύπου

Ὅπως ἔχω ἤδη ἀναφέρει στίς προτάσεις μου ἐπί τῆς ὑποθέσεως Rumi (258/80), τό ἄρθρο 58 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ προβλέπει τήν διαβούλευση μέ τήν Συμβουλευτική Ἐπιτροπή, πρό τῆς λήψεως οἱασδήποτε ἀποφάσεως πού βασίζεται ἐπί τῆς διατάξεως αὐτῆς, καί τήν ὑποχρέωση γιά τήν Ἐπιτροπή νά διεξάγει σέ συνεργασία μέ τίς ἐπιχειρήσεις καί τίς ἑνώσεις ἐπιχειρήσεων, πρό τοῦ καθορισμοῦ τῶν ποσοστώσεων.

Ἡ προσφεύγουσα ἀφ' ἑνός ἀμφισβητεῖ, ὅτι ἐπραγματοποιήθη τέτοια διαβούλευση, δεδομένου ὅτι οἱ αἰτιολογικές σκέψεις τῆς ἀποφάσεως 2794/80/ΕΚΑΧ δέν ἀναφέρουν τήν διαβούλευση μέ τήν Συμβουλευτική Ἐπιτροπή. Ἀφ' ἑτέρου, θεωρεῖ ὅτι οἱ μελέτες ἔχουν γίνει, ὄχι σέ συνεργασία μέ τήν ἕνωση παραγωγῶν ράβδων ὁπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς, ἀλλά μέ τήν συμμετοχή μόνο τῆς ἑνώσεως παραγωγῶν ἀκατεργάστου χάλυβος. Ἀναφέρεται σχετικῶς στίς σκέψεις πού περιέ-

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.

χονται στήν αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεως ὡς πρός τόν συντελεστή χρησιμοποιήσεως τῶν ἐπιχειρήσεων, ὁ ὁποῖος εἶναι προφανῶς ἐσφαλμένος ὅσον ἀφορᾶ τίς ράβδους ὁπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς ἄν ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὅτι δέν δύναται νά γίνει καμμία πρόβλεψη στόν τομέα αὐτόν, λόγω ἀκριβῶς ὁρισμένων ἀσταθμήτων παραγόντων. Ἐξ ἄλλου, ἡ προσφεύγουσα θεωρεῖ ὅτι οἱ μελέτες, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 58 παράγραφος 2, ἀνελήφθησαν μερικές μόνον ἡμέρες πρίν ἀπό τήν ἐπίσημη ἀνακοίνωση τῶν μέτρων, ὥστε ἡ προσφεύγουσα δέν ἦταν πλέον σέ θέση νά ἀσκήσει οἱαδήποτε ἐπιρροή ἐπ' αὐτῶν, λόγω τοῦ ὅτι ἀποτελοῦσαν στήν πραγματικότητα τετελεσμένο γεγονός.

Στά ἐπιχειρήματα αὐτά ἡ Ἐπιτροπή ἀπήντησε ὑπογραμμίζοντας, πρό παντός, ὅτι ἡ Συμβουλευτική Ἐπιτροπή εἶχε στήν πραγματικότητα διατυπώσει τήν γνώμη της τήν 16η Ὀκτωβρίου 1980. Τό σημεῖο αὐτό θά πρέπει, κατά τήν Ἐπιτροπή, νά θεωρηθεῖ ἀποφασιστικό, ἐνῶ τό γεγονός ὅτι δέν ἔγινε μνεία στήν αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεως δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς παράβαση οὐσιώδους τύπου καί, συνεπῶς, νά ἀποτελέσει λόγο ἀκυρώσεως.

Ὅσον ἀφορᾶ τίς μελέτες πού πρέπει νά γίνονται, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 58 παράγραφος 2, ἡ Ἐπιτροπή παρετήρησε ὅτι διεξῆγε συνεχῶς μελέτες ἐπί τῆς καταστάσεως τῆς ἀγορᾶς καί, ἐπί πλέον, ἀνέλαβε συμπληρωματικές μελέτες *ad hoc* γιά τίς ἀνάγκες τοῦ συστήματος ποσοστώσεων. Πρός τόν σκοπό αὐτό, ἔγιναν συσκέψεις, ὄχι μόνο μέ τίς ἑνώσεις παραγωγῆς χάλυβος, ἀλλά καί μέ τήν ἕνωση τῶν παραγωγῶν πού ἀποκαλοῦνται «Bresciani». Κατ' αὐτό τόν τρόπο ἡ Ἐπιτροπή ἐνήργησε, ὅπως φαίνεται, ὀρθά. Πράγματι, ἀφ' ἑνός εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι οἱ μελέτες διεξήχθησαν ἐγκαίρως — ὅπως ἐξ ἄλλου τό ἔχω ἤδη καταδείξει λεπτομερῶς στίς προτάσεις μου στήν ὑπόθεση Rumi. Ἀφ' ἑτέρου, τό γεγονός ὅτι ἡ προσφεύγουσα δέν εἶναι μέλος τῆς προαναφερομένης ἑνώσεως στερεῖται σημασίας. Ἐν πάση περιπτώσει, εἶχε τήν δυνατότητα — ὅπως διεβεβαίωσε ἡ Ἐπιτροπή — νά ἐκφράσει τήν ἄποψή της ὑπό τήν ἰδιότητά της, ὡς ἁπλῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλά δέν ἔκαμε χρήση τῆς δυνατότητος αὐτῆς.

Δέν δύναται, συνεπῶς, νά γίνεται λόγος γιά παράβαση οὐσιώδους τύπου — ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ προσφεύγουσα — κατά τήν διαδικασία λήψεως τῆς ἀποφάσεως 2794/80.

II — Παράβαση τοῦ ἄρθρου 58 παράγραφος 1 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑποτιθεμένη παράβαση κανόνων οὐσιαστικοῦ δικαίου, τήν ὁποία θά ἐξετάσω ἐπί τοῦ παρόντος, ἡ προσφεύγουσα ἀναφέρεται κατά πρῶτο λόγο στό ἄρθρο 58 παράγραφος 1 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ. Κατά τήν διάταξη αὐτή, ἡ εἰσαγωγή συστήματος ποσοστώσεων παραγωγῆς προϋποθέτει τέτοια μείωση τῆς ζητήσεως ὥστε νά δύναται νά γίνει λόγος γιά ἔκδηλη κρίση καί ἀνεπάρκεια τῶν μέτρων πού προβλέπονται στό ἄρθρο 57 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ. Ἡ προσφεύγουσα θεωρεῖ ὅτι, στόν τομέα τῶν ράβδων ὁπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς, οἱ δύο αὐτοί ὅροι δέν πληροῦνται καί ὅτι, συνεπῶς, τό θεσπισθέν στόν τομέα αὐτό σύστημα ποσοστώσεων οὐδόλως ἐδικαιολογεῖτο.

1. Ὡς πρός τό πρῶτο σημεῖο, ἡ προσφεύγουσα ἀναφέρεται κατ' οὐσίαν σέ ἀνακοίνωση τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἰουλίου 1980, στήν ὁποία γίνεται λόγος γιά πτώση τῶν παραγγελιῶν λόγω μειώσεως τῆς ζητήσεως στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ἀλλά αὐτό δέν ἐσήμαινε τίποτε, ἐν πάση περιπτώσει γιά τίς ράβδους ὁπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς, δεδομένου ὅτι ἡ ἀμερικανική ἀγορά δέν παρουσιάζει κανένα ἐνδιαφέρον, λόγω τοῦ κόστους μεταφορᾶς. Ἐξ ἄλλου, ἡ αἴτηση πού ὑπέβαλε ἡ Ἐπιτροπή στό Συμβούλιο, τήν 6η Ὀκτωβρίου 1980, ἐτόνιζε τήν πτώση τοῦ συντελεστοῦ χρησιμοποιήσεως τῶν ἐγκαταστάσεων στόν τομέα τοῦ ἀκατεργάστου χάλυβος. Καί κατά τήν προσφεύγουσα, δέν συνάγεται ἀπό αὐτό ἡ ὕπαρξη κρίσεως στόν τομέα τῶν ράβδων ὁπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς, δεδομένου ὅτι ὁ ἀκατέργαστος χάλυβας δύναται ἐπίσης νά μεταποιηθεῖ σέ ἄλλα προϊόντα. Ἐξ ἄλλου, ἡ αὔξηση τῆς παραγωγῆς ράβδων ὁπλισμοῦ

σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς, πού κατέστη ἀδύνατη λόγω τοῦ συστήματος ποσοστώσεων, θά ἠδύνατο νά συμβάλει στόν μετριασμό τῆς κρίσεως στήν ἀγορά τοῦ ἀκατεργάστου χάλυβα. Ἐπί πλέον, κατά τήν προσφεύγουσα πάντοτε, ἡ ἴδια ἡ Ἐπιτροπή ἀνέφερε τό γεγονός ὅτι στόν τομέα τῶν ράβδων ὀπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς τά προγράμματα παραδόσεως κατά τό πρῶτο ἑξάμηνο 1980 ἐσημείωσαν αὔξοντα ρυθμό, πράγμα πού ὁδηγεῖ στήν σκέψη ὅτι ἡ παραγωγή ηὐξήθη λόγω μεγαλύτερης ζητήσεως. Σχετικῶς, εἶναι χαρακτηριστικό τό γεγονός ὅτι, ἀπό τό 1977, μόνο 50 % τῶν παραγωγῶν σιδήρου ὀπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς συμμετεῖχαν στό πρόγραμμα παραδόσεων, ἐνῶ στούς ἄλλους τομεῖς ἡ συμμετοχή αὐτή ἦταν 90 %.

Δύναται νά γίνει δεκτό ὅτι τά δύο ἔγγραφα τῆς Ἐπιτροπῆς, στά ὁποῖα ἀναφέρεται ἡ προσφεύγουσα, δέν ἦταν ἀρκετά σαφῆ ὡς πρός τίς δυσχέρειες στόν τομέα τῶν ράβδων ὀπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς. Πάντως, δέν εἶναι δυνατό νά ἀποσιωπηθεῖ τό γεγονός ὅτι τό ἔγγραφο τοῦ Ἰουλίου 1980 δέν περιορίζεται στό νά ἀναφέρει μόνο τήν κατάσταση τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀλλά ἀντιθέτως ἀναφέρει ἐπί παραδείγματι καί τό πρόβλημα τῆς ἰρανικῆς ἀγορᾶς, ὅπως ἐπίσης γίνεται λόγος στό ἔγγραφο αὐτό γιά σοβαρές μεταβολές καί γιά ἰδιαίτερα δύσκολη κατάσταση στόν οἰκοδομικό τομέα ἀπό ὅπου πτώση τῆς παραγωγῆς. Ἐξ ἄλλου, πρέπει νά ὑπομνησθεῖ ὅτι, στήν αἴτηση σύμφωνης γνώμης πού ἀπηύθυνε στό Συμβούλιο, ἡ Ἐπιτροπή δέν περιωρίσθη νά ἀναφέρει τόν ἀκατέργαστο χάλυβα καί τίς δυσκολίες πού ἐνεφανίσθησαν στόν τομέα αὐτό, ἀλλά ἀντιθέτως ἐμνημόνευσε καί τό γεγονός ὅτι, σύμφωνα μέ τίς τελευταῖες προβλέψεις ἐπί τῆς παραγωγῆς στούς κυριωτέρους τομεῖς μεταποιήσεως, θά ἔπρεπε νά ἀναμένεται μείωση τῆς καταναλώσεως χάλυβος.

Τό ἀποφασιστικό γεγονός, πάντως, εἶναι ὅτι, ἐν πάση περιπτώσει, κατά τήν διαδικασία, κατέστη προφανές ὅτι δικαίως ἐγίνετο λόγος γιά κρίση, ὄχι μόνο στήν ἀγορά χάλυβος, ἀλλά ἐπίσης καί συγκεκριμένα στήν ἀγορά ράβδων ὀπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς, γιά τήν ὁποία δύναται τοῦ λοιποῦ νά γίνει δεκτό ὅτι ὀφείλεται, κατά μεγάλο μέρος, στό γεγονός ὅτι ἀπό τό 1977 μόνο 50 % τῶν κατασκευαστῶν ράβδων ὀπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς συμμετεῖχαν στά προγράμματα αὐτοπεριορισμοῦ τῆς παραγωγῆς οὕτως ὥστε ἀπό τότε καμμία πρόοδος δέν ἐσημειώθη στό θέμα τῆς ποσοτικῆς μειώσεως.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀγορά χάλυβος, δέν εἶναι ἀναγκαῖο νά ἐπαναλάβω ἐδῶ ὅ,τι ἐξετέθη λεπτομερῶς ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ κατάσταση, ἰδίως στήν ἀγορά τῶν ράβδων ὀπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς, ἐπεδεινώθη, λόγω κυρίως τῆς καταστάσεως στόν οἰκοδομικό τομέα, ἀπό τούς πρώτους μῆνες τοῦ 1980· ἀπό τόν Μάιο ἐνεφανίσθη μία κατάσταση πραγματικῆς κρίσεως, μέ συνεχή πτώση τῶν παραγγελιῶν καί, ἀντιστοίχως, χαμηλό συντελεστή χρησιμοποιήσεως τῶν ἐγκαταστάσεων παραγωγῆς. Ἡ κρίση ἔγινε ἀκόμη περισσότερο αἰσθητή λόγω τοῦ ὅτι ἡ παραγωγή χαλύβων τῆς κατηγορίας IV ἦταν, ὅπως κατεδείχθη ἀπό τήν Ἐπιτροπή, κατώτερη κατά τό τέταρτο τρίμηνο τοῦ 1980 κατά 12 % περίπου ἐν σχέσει μέ τίς προβλεφθεῖσες ποσοστώσεις καί ὅτι ἡ ἰδία ἡ προσφεύγουσα — τῆς ὁποίας ἡ ἱκανότης ἐτησίας παραγωγῆς εἶναι 230 400 τόνοι — παρήγαγε κατά τούς πρώτους δέκα μῆνες τοῦ 1980 μόνο 81 000 τόνους.

Ἄν, ἑπομένως, δικαιολογημένα ἐγίνετο λόγος γιά ἔκδηλη κρίση στήν ἀγορά τῶν ράβδων ὀπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς — καθ' ὅσον ἡ κρίση δέν ἦταν περιορισμένη, ὅπως ὑποστηρίζει ἡ προσφεύγουσα, σέ μερικούς τομεῖς χαρακτηριζόμενους ἀπό τήν διάρθρωση παραγωγῆς ἑνός μόνο προϊόντος — ὁρισμένα ἄλλα ἐπιχειρήματα πού προβάλλει ἡ προσφεύγουσα στό ἴδιο αὐτό πλαίσιο, δέν ἐπιτρέπουν νά ἀμφισβητηθεῖ ἡ ὕπαρξη τῆς εἰδικῆς προϋποθέσεως πού προβλέπεται στό ἄρθρο 58 παράγραφος 1 τῆς συνθήκης.

Εἶναι, συνεπῶς, βέβαιο, ὑπό τό φῶς τῶν παρατηρήσεων πού ἤδη ἔγιναν, ὅτι ἡ ἄποψη τῆς προσφευγούσης, κατά τήν ὁποία, σέ περίπτωση κρίσεως στόν τομέα τοῦ ἀκατεργάστου χάλυβος, θά ἦταν παράλογη ἡ μείωση ἐπίσης τῆς ζητήσεως τῶν προϊόντων ἐλάσεως, ὅπως τῶν ράβδων ὀπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς, δέν εὐσταθεῖ. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τίς παρατηρήσεις τῆς προσφευγούσης ὡς πρός τίς τιμές, σύμφωνα μέ τίς ὁποῖες ἡ πτώση τῶν τιμῶν ράβδων ὀπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς πού ἡ Ἐπιτροπή ἐχρησιμοποίησε εὐρέως ὡς κριτήριο ἀναφορᾶς, ἐξηγεῖται κυρίως ἀπό

τήν ἔνταση τοῦ ἀνταγωνισμοῦ μεταξύ παραγωγῶν καί ὅτι, κατά τά λοιπά — ἀνεξαρτήτως τῆς πτώσεως τῶν τιμῶν τοῦ ἀκατεργάστου χάλυβος — ἡ κάμψη αὐτή οὐδόλως ἔγινε αἰσθητή κατά τό 1980. Παρομοίως, στερεῖται σημασίας ἡ ἄποψη τῆς προσφευγούσης ὅτι, σέ περίπτωση ἐμφανίσεως στήν ἀγορά φαινομένων τοῦ τύπου αὐτοῦ, ἡ κατάλληλη λύση συνίσταται στήν θέσπιση συστήματος κατωτάτων τιμῶν. Δύναται, σχετικῶς, νά γίνει τελικά ἐπιφύλαξη ὡς πρός τό ἄν — ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ Ἐπιτροπή — ἡ πτώση τῶν τιμῶν τῶν ράβδων ὁπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς δέν ἦταν μεγαλύτερη ἀπό ὅ,τι ὑπελόγισε ἡ προσφεύγουσα, ἄν ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὅτι τό κόστος παραγωγῆς τῶν ράβδων σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς καθορίζεται κατά 40 % ἀπό τό κόστος τῆς πρώτης ὕλης καί ὅτι δύναται νά ὑποτεθεῖ ὅτι, σέ περίπτωση μή εὐνοϊκῆς συγκυρίας, ἡ τιμή τοῦ ἐπεξεργασμένου προϊόντος καθορίζει τήν τιμή τῆς πρώτης ὕλης. Ὁπωσδήποτε, εἶναι προφανές ὅτι τό κυριώτερο γεγονός γιά τήν Ἐπιτροπή ἦταν ὄχι ἡ πτώση τῶν τιμῶν, ἀλλά — ὅπως προβλέπεται στό ἄρθρο 58 — ἡ ἔκταση τῆς μειώσεως τῆς ζητήσεως. Ἀντιθέτως, ὅσον ἀφορᾶ τήν ἄποψη τῆς προσφευγούσης κατά τήν ὁποία ὁ καθορισμός κατωτάτων τιμῶν θά ἦταν ἡ κατάλληλη λύση σέ τέτοια κατάσταση, θά πρέπει βεβαίως νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἔχει δίκαιο ὅταν ὑποστηρίζει ὅτι, οἱ παρεμβάσεις στίς τιμές δέν θά ἦταν ἀποτελεσματικές παρά μόνο ἄν συνωδεύοντο ἀπό τόν ἐκούσιο περιορισμό τῆς παραγωγῆς· δεδομένου ὅτι τά ἐνδιαφερόμενα μέρη δέν ἠδυνήθησαν νά καταλήξουν σέ μία τέτοια συμφωνία κατά τό τέταρτο τρίμηνο τοῦ 1980, ἡ Ἐπιτροπή δικαίως ἐθεώρησε ὅτι τά μέτρα ὡς πρός τίς τιμές ἦταν ἀνεπαρκῆ.

2. Ἡ προσφεύγουσα ἀμφισβητεῖ ὅτι ἡ δευτέρα προϋπόθεση, πού προβλέπεται στό ἄρθρο 58 παράγραφος 1 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, συνέτρεχε ἐν προκειμένω. Πράγματι, θεωρεῖ ὅτι, πρός ἀντιμετώπιση τῶν δυσχερειῶν πού ἐνεφανίσθησαν στήν ἀγορά, θά ἀρκοῦσε ἡ προσφυγή σέ *ἔμμεσα* μέτρα, ἐπί παραδείγματι, ἐνέργειες πού ἔχουν ἐπίπτωση στήν κατανάλωση καί οἱ ὁποῖες ἀναλαμβάνονται σέ συνεργασία μέ τίς κυβερνήσεις τῶν Κρατῶν μελῶν, παρεμβάσεις στόν τομέα τῶν τιμῶν ἤ μέτρα ἐμπορικῆς πολιτικῆς.

Ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ παρατηρῶ, κατ' ἀρχήν, ὅτι ἡ Ἐπιτροπή διαθέτει στόν τομέα αὐτό εὐρεία ἐξουσία ἐκτιμήσεως, ἡ ὁποία συνεπάγεται ἐπιλογή οἰκονομικῆς πολιτικῆς. Αὐτό προκύπτει ἀπό τήν σκέψη 63 τῆς ἀποφάσεως τῆς 18ης Μαρτίου 1980, πού ἀφορᾶ κατώτατες τιμές τῶν ράβδων ὁπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς (συνεκδικασθεῖσες ὑποθέσεις 154, 205, 206, 226 ἕως 228, 263 καί 264/78, καθώς καί 39, 31, 83 καί 85/79 — SpA Ferriera Valsabbia καί λοιποί κατά Ἐπιτροπῆς — Recueil 1980, σ. 907, ἰδίως σ. 1005), πού ἀνεφέρθη ἤδη στίς προτάσεις μου στήν ὑπόθεση Rumi. Ἐν ὄψει τοῦ συνόλου τῶν ἐπεξηγήσεων πού ἐδόθησαν, δέν ἐσχημάτισα πάντως τήν ἐντύπωση ὅτι ἡ Ἐπιτροπή, ἀφοῦ ἐξήτασε τά ἔμμεσα μέτρα πού ἠδύναντο νά ἐφαρμοσθοῦν καί κατέληξε σέ ἀρνητικό ἀποτέλεσμα, προέβη σέ ἐσφαλμένη ἐφαρμογή τῆς ἐξουσίας της ἐκτιμήσεως.

Τό ἴδιο ἰσχύει, ἀσφαλῶς, ὡς πρός τά μέτρα ἐνθαρρύσεως τῆς ζητήσεως — πού προορίζονται νά στηρίξουν τά προγράμματα κατασκευῆς κατοικιῶν — γιά τά ὁποῖα ἡ προσφεύγουσα ἔκαμε λόγο: πράγματι, στόν τομέα αὐτόν ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔχει καμμία ἐξουσία.

Ὅσον ἀφορᾶ τίς πιθανές παρεμβάσεις στόν τομέα τῶν τιμῶν, πρέπει ἀναμφιβόλως νά γίνει δεκτό ὅτι, κατά τό 1980, διεμορφώθησαν νέες συνθῆκες, οἱ ὁποῖες ὑπεχρέωσαν τήν Ἐπιτροπή νά ἀποκλίνει ἀπό τήν δήλωσή της τοῦ τέλους 1979, κατά τήν ὁποία, στόν τομέα τῶν ράβδων ὁπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς προετίθετο τό πολύ νά καθορίσει κατώτατες τιμές. Αὐτό ὀφείλεται στό ὅτι οἱ ἐπιχειρήσεις δέν ἦταν διατεθειμένες νά δεχθοῦν τά προγράμματα παραδόσεως, μολονότι μία τέτοια ἀποδοχή συνιστοῦσε — ὅπως ἐλέχθη — τήν προϋπόθεση ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος κατωτάτων τιμῶν.

Ἰδίως, δύναμαι νά ἀναφερθῶ σχετικῶς στήν αἴτηση τῆς Ἐπιτροπῆς πρός τό Συμβούλιο, στήν ὁποία γίνεται λόγος γιά τήν σέ αὐξανόμενο ρυθμό μή τήρηση τῶν ἐκουσίων προγραμμάτων παραδόσεως καί τῶν κανόνων περί τιμῶν. Ἡ ἐν λόγω αἴτηση σύμφωνης γνώμης ἀναφέρει ἐπίσης τίς προ-

σπάθειες τῆς Ἐπιτροπῆς, μέχρι τό φθινόπωρο τοῦ 1980, γιά νά ἐνισχύσει τήν πειθαρχία πού ἀντέταξαν — στόν τομέα αὐτό, ὅπως ἐξ ἄλλου καί στήν εἰσαγωγή ἑνός ἑκουσίου συστήματος ποσοστώσεων τῆς παραγωγῆς, οἱ ἐπιχειρήσεις, οἱ ὁποῖες ἀκριβῶς ἠρνοῦντο νά δεχθοῦν παρόμοια ἔμμεσα μέτρα.

Ὅσον ἀφορᾶ τά δυνάμενα νά ἐφαρμοσθοῦν μέτρα ἐμπορικῆς πολιτικῆς, πρέπει νά γίνει τελικά ἡ διαπίστωση ὅτι, ἀφ' ἑνός ἡ προσφεύγουσα δέν κατέδειξε πώς θά ἦταν δυνατό, μέ αὐτή μόνο τήν δοήθεια, νά ἀντιμετωπισθεῖ ἡ κρίση. Ἀφ' ἑτέρου, ὅσον ἀφορᾶ τά ἀποτελέσματα τῶν μέτρων πού πράγματι ἐλήφθησαν, παραπέμπω στίς προτάσεις μου στήν ὑπόθεση Rumi. Θά ἠδύνατο ἀκόμη νά προστεθεῖ ὅτι — ὅσον ἀφορᾶ ἰδίως τίς ράβδους ὁπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς — ἡ Ἐπιτροπή δέν ἐκίνησε καμμία διαδικασία ἀντιντάμπιγκ κατά τό 1980 — σύμφωνα ἄλλωστε καί μέ τίς διαπιστώσεις τῆς προσφευγούσης — κατά δέ τό 1979 ἐκινήθη μιά μόνο διαδικασία. Αὐτό, χωρίς ἀμφιβολία, καταδεικνύει τήν ἱκανότητα ἀνταγωνισμοῦ τοῦ τομέως αὐτοῦ καί ὅτι, ἐπ' αὐτοῦ, δέν ἐπεβάλλετο ἡ λήψη ριζικότερων μέτρων ἐμπορικῆς πολιτικῆς.

III — Παράβαση τοῦ ἄρθρου 58 παράγραφος 2

Ἀναφέρομαι τώρα στόν δεύτερο λόγο οὐσιαστικοῦ δικαίου πού ἐπικαλεῖται ἡ προσφεύγουσα· ἀναφέρεται στό ἄρθρο 58 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, τό ὁποῖο ὁρίζει ὅτι ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχή καθορίζει τίς προστώσεις «ἐπί εὐλόγου δάσεως», λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν ἀρχῶν πού ὁρίζονται στά ἄρθρα 2, 3 καί 4 τῆς ἐν λόγω συνθήκης.

Ἐπ' αὐτοῦ, ἡ προσφεύγουσα διατυπώνει τίς αἰτιάσεις της ὡς ἑξῆς:

— Κατά τόν καθορισμό τῆς παραγωγῆς ἀναφορᾶς — καθ' ὅσον αὐτή εἶναι συνάρτηση τῆς πραγματικῆς παραγωγῆς — ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔλαβε ὑπ' ὄψη τό γεγονός ὅτι, γιά ὁρισμένες ἐπιχειρήσεις, ἡ παραγωγή ἀναφορᾶς εἶχε ἐπηρεασθεῖ ἀπό τήν ἑκουσία μείωση τῶν παραδόσεων καί τήν τήρηση τῶν κατωτάτων τιμῶν, οὕτως ὥστε ἡ προσφεύγουσα εὑρέθη σέ μειονεκτική θέση ἐν σχέσει μέ ἄλλες ἐπιχειρήσεις, οἱ ὁποῖες ἐπραγματοποίησαν τίς παραδόσεις τους καί γιά τίς ὁποῖες τό σύστημα τῶν ποσοστώσεων δέν ἐσήμαινε νέα μείωση τῆς παραγωγῆς τους.

— Ἡ προσφεύγουσα ἐπικρίνει ἐπίσης τό γεγονός ὅτι τό σύστημα ποσοστώσεων ἔλαβε ὑπ' ὄψη τόν μήνα Ὀκτώβριο 1980.

— Τέλος, πάντα κατά τήν προσφεύγουσα, ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔλαβε ἀρκούντως ὑπ' ὄψη τίς ἀρχές πού συνάγονται ἀπό τά ἄρθρα 2, 3 καί 4 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, καί κυρίως τήν ἀνάγκη νά ἐξασφαλισθεῖ «ἡ ὀρθολογικότερη κατανομή τῆς, παραγωγῆς στό ὑψηλότερο ἐπίπεδο παραγωγικότητος».

Ἐπί ὅλων αὐτῶν τῶν σημείων, πρέπει κατ' ἐμέ, νά γινουν οἱ ἀκόλουθες παρατηρήσεις:

1. Ὅσον ἀφορᾶ τό σύστημα κατωτάτων τιμῶν καί τόν ἑκούσιο περιορισμό παραδόσεων κατά τά προηγούμενα ἔτη, ἡ Ἐπιτροπή διαβεβαιώνει ὅτι — ὡς πρός τό πρῶτο σημεῖο — τό σύστημα αὐτό οὐδόλως ἀφοροῦσε τήν προσφεύγουσα· ἐξ ἄλλου, ὅπως λεπτομερειακῶς τό κατέδειξε ἡ Ἐπιτροπή, ἡ προσφεύγουσα δέν ἐτήρησε τά προγράμματα παραδόσεως κατά τούς μῆνες πού ἀκριβῶς ἐλήφθησαν ὡς περίοδος ἀναφορᾶς γιά τό τέταρτο τρίμηνο τοῦ 1980. Συνεπῶς, δύναται νά τεθεῖ τό ἐρώτημα κατά πόσον ἡ προσφεύγουσα δύναται νά προβάλει παρόμοιο λόγο.

Θά πρέπει, ἐξ ἄλλου, νά σημειωθεῖ τόσο, ἡ ἔλλειψη προγραμμάτων παραδόσεως κατά τήν διάρκεια μεγάλου μέρους τῆς περιόδου ἀναφορᾶς, ὅσο καί τά ἀκανθώδη προβλήματα πού θά ἀνέκυπταν ἄν ἡ Ἐπιτροπή ἐδέχετο τήν ἄποψη τῆς προσφευγούσης καί ἐπεδίωκε νά λάβει ὑπ' ὄψη τήν μή τήρηση τῶν ἑκουσίων περιορισμῶν παραδόσεως,

καθώς καί τήν μή τήρηση τῶν κατωτάτων τιμῶν. Ἐπιπροσθέτως, ἡ εἰσαγωγή ἀρνητικῶν ἐννόμων συνεπειῶν στό πλαίσιο τοῦ συστήματος ποσοστώσεων θά ἤγειρε σοβαρότατες ἀντιρρήσεις ἐν ὄψει τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου, κατά τό μέτρο πού αὐτό θά εἶχε θεωρηθεῖ ὡς ἀναδρομική κύρωση.

2. Ὡς πρός τό ζήτημα κατά πόσον ἔπρεπε νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη, στό σύστημα τῶν ποσοστώσεων, ὁ Ὀκτώβριος, τοῦ 1980, παραπέμπω κατ' ἀρχήν στίς προτάσεις μου στήν ὑπόθεση Rumi.

Εἶναι προφανές, ὅτι δέν ἠδύνατο νά γίνει ἐπ' αὐτοῦ διάκριση ἀναλόγως τῆς συμπεριφορᾶς τῶν διαφόρων ἐπιχειρήσεων, ὅπως φαίνεται νά ὑποστηρίζει ἡ προσφεύγουσα ὅταν ὑπογραμμίζει ὅτι *αὐτή*, ἐν πάση περιπτώσει, δέν αὔξησε τήν παραγωγή της κατά τόν Ὀκτώβριο καί, συνεπῶς, θά ἦταν ἄδικο νά ὑποστεῖ τίς συνέπειες τῆς συμπεριφορᾶς ἄλλων ἐπιχειρήσεων, οἱ ὁποῖες αὔξησαν τήν παραγωγή τους κατά τόν μήνα αὐτό.

Ἐπιπροσθέτως, τό ὅτι ἐλήφθη ὑπ' ὄψη ὁ Ὀκτώβριος 1980, δέν ἀπετέλεσε ὑπερβολική ἐπιβάρυνση γιά τίς ἐπιχειρήσεις. Εἶναι πράγματι δύσκολο νά γίνει δεκτό ὅτι ἐμποδίσθησαν, κατ' αὐτό τόν τρόπο, νά ἐκπληρώσουν τίς παραγγελίες του, ἄν ληφθοῦν ὑπ' ὄψη ὁ σχετικά ἐλαστικός χαρακτήρας τῶν προθεσμιῶν παραδόσεως καί ἡ δυνατότης ἀναλήψεως ἀπό τά ἀποθέματα. Ὁμοίως, ὅπως αὐτό ἀποδεικνύεται ἀπό τήν περίπτωση τῆς προσφευγούσης, δέν ἐμποδίσθησαν μέ αὐτό τόν τρόπο οἱ ἐπιχειρήσεις νά παράγουν ἱκανοποιητικές ποσότητες κατά τούς μῆνες Νοέμβριο καί Δεκέμβριο 1980, διότι δέν πρέπει νά λησμονεῖται ὅτι, ὅπως δικαίως τό ὑπογραμμίζει ἡ Ἐπιτροπή, οἱ ἐπιχειρήσεις ὁπωσδήποτε μειώνουν τήν παραγωγή τους κατά τούς χειμερινούς μῆνες.

3. Ἡ αἰτίαση, κατά τήν ὁποία ἡ Ἐπιτροπή παρεβίασε τίς ἀρχές πού ἀναφέρονται στά ἄρθρα 2, 3 καί 4, εἶναι τελικά παρά πολύ γενική καί δέν ἔχει, ἐπί πλέον, ἀποσαφηνισθεῖ. Ἐξ ἄλλου, τό Δικαστήριο ἔκρινε πρό πολλοῦ ὅτι εἶναι ἀδύνατο, σέ ὁρισμένες περιπτώσεις, νά ἐπιδιώκονται συγχρόνως ὅλοι οἱ σκοποί καί ἀρχές τῆς συνθήκης καί θά πρέπει ἐνδεχομένως νά γίνει ἐπιλογή αὐτοῦ ἤ αὐτῶν τῶν σκοπῶν στούς ὁποίους πρέπει νά δοθεῖ ὁρισμένη προτεραιότης σέ συνάρτηση μέ τίς οἰκονομικές περιστάσεις.

IV — Κατάχρηση ἐξουσίας καί παραβίαση τῆς ἀρχῆς ἀναλογικότητος

Ἀναφέρομαι τώρα σέ ἕνα σύνολο λόγων λίγο ἤ πολύ ἑτεροκλήτων, τούς ὁποίους ἡ προσφεύγουσα συνεκέντρωσε ὑπό τόν τίτλο «κατάχρηση ἐξουσίας καί παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς ἀναλογικότητος».

1. Ἡ προσφεύγουσα προβάλλει, πρῶτο, τήν ἀκαταλληλότητα τῶν ληφθέντων μέτρων πρός ἐκπλήρωση τῶν ἐπιδιωκομένων σκοπῶν. Κατ' αὐτήν, ὅπως τοῦτο ἐπεβεβαιώθη κατά τίς πρῶτες ἑπτά ἑβδομάδες ἀμέσως μετά τήν θέση σέ ἰσχύ τῆς ἀποφάσεως, ἡ κατάσταση παρέμεινε ἀμετάβλητη καί οἱ ἐπιχειρήσεις δέν ἠδυνήθησαν νά συμψηφίσουν τό ὑψηλότερο κόστος παραγωγῆς λόγω τοῦ συστήματος ποσοστώσεων.

Ἕνα πρῶτο στοιχεῖο πού πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ — τό ὁποῖο συνάγεται ἤδη ἀπό τήν ἀπόφαση τῆς 7ης Φεβρουαρίου 1973 ἐπί τῆς ὑποθέσεως 40/72 (I. Schroeder KG κατά Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας, Recueil 1973, σ. 125) — εἶναι ὅτι, σέ ὑπόθεση ὅπως ἡ προκειμένη, οἱ ἐκ τῶν ὑστέρων σκέψεις δέν δύνανται νά διαδραματίσουν ἀποφασιστικό ρόλο ὡς πρός τήν νομιμότητα τῆς πράξεως. Ἀντιθέτως, προκειμένου νά ἐκτιμηθεῖ ἡ ἀποτελεσματικότης τῶν ληφθέντων μέτρων, πρέπει νά ἐξακριβωθεῖ ἄν ἠδύνατο νά ὑποτεθεῖ κατά τήν θέσπισή τους, ὅτι εἶναι προφανῶς ἀκατάλληλα ἐν ὄψει τῶν σκοπῶν πού ἐπεδίωκαν. Καί αὐτό δέν συμ-

βαίνει ἐν προκειμένω. Ἐξ ἄλλου, ὅπως παρατηρεῖ ἡ Ἐπιτροπή, τά μέτρα αὐτά εἶχαν, παρ' ὅλα αὐτά, ἐπίπτωση ἐπί τῶν τιμῶν: πολλές ἐπιχειρήσεις, περιλαμβανομένων καί τῶν παραγωγῶν ράβδων ὁπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς τῆς περιοχῆς τῆς Brescia, ἠδυνήθησαν νά ὑψώσουν τίς τιμές τους κατά τό τέταρτο τρίμηνο τοῦ 1980. Τό γεγονός ὅτι τό ἐπίπεδο αὐτό δέν διετηρήθη ἐν συνεχεία οἱ τιμές ἐμειώθησαν πάλι στήν ἀρχή τοῦ 1981, πρίν πάντως ἀνέλθουν τόν Ἰούνιο 1981 στό ἐπίπεδο πού εἶχαν φθάσει τόν Σεπτέμβριο 1980 — δέν καταδεικνύει παρά μόνο ἔκταση τῆς κρίσεως, ἡ ὁποία φυσικά δέν ἦταν δυνατό νά ὑπερνικηθεῖ ὁριστικά σέ τόσο σύντομο χρόνο.

2. Δεύτερον, ἡ προσφεύγουσα προσάπτει στήν Ἐπιτροπή ὅτι ἀπέφυγε νά λάβει τά κατάλληλα μέτρα κατά τῶν εἰσαγωγῶν οὕτως ὥστε λόγω τῆς αὐξήσεως τοῦ κόστους παραγωγῆς ἐντός τῆς Κοινότητος, οἱ ἐπιχειρηματίες ἠδυνήθησαν νά κάμουν τίς προμήθειές τους σέ τρίτες χῶρες μέ εὐνοϊκότερες τιμές.

Ὅσον ἀφορᾶ τά μέτρα πού πράγματι ἐλήφθησαν δύναμαι σχετικῶς νά ἀναφερθῶ στήν ἔκθεση τῶν γεγονότων πού περιέχεται στήν αἴτηση σύμφωνης γνώμης, τήν ὁποία ὑπέβαλε ἡ Ἐπιτροπή πρός τό Συμβούλιο, ἀλλά καί στίς προτάσεις μου στήν ὑπόθεση Rumi. Ἂν ἐπίσης ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὅτι οἱ εἰσαγωγές ἐμειώθησαν στήν πραγματικότητα, εἶναι προφανές, χωρίς νά χρειάζονται κἄν συμπληρωματικές ἐπεξηγήσεις, ὅτι δέν δύναται ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ, νά γίνεται λόγος περί παραβάσεως καί ἀκόμη ὀλιγώτερο περί *καταφανοῦς* παραβάσεως τῆς συνθήκης.

3. Στήν ἀλληλουχία αὐτή, ἡ προσφεύγουσα ὑπεστήριξε ἐξ ἄλλου ὅτι ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔλαβε ὑπ' ὄψη τίς διαφορές πού ὑπάρχουν μεταξύ τῶν ἐπιχειρήσεων καθέτου διαρθρώσεως τῆς παραγωγῆς, μέ πλήρη κύκλο παραγωγῆς, καί ἄλλων ἐπιχειρήσεων, οἱ ὁποῖες — ὅπως ἡ προσφεύγουσα — ἀγοράζουν τόν ἀκατέργαστο χάλυβα γιά νά τόν ἐπεξεργασθοῦν. Ἐπί πλέον, ἡ Ἐπιτροπή ἀγνόησε τό γεγονός ὅτι οἱ παραγωγοί ἀκατεργάστου χάλυβος, ὑποχρεωμένοι νά μειώσουν τήν παραγωγή του, δέν ἐπραγματοποίησαν κανένα κέρδος ἀπό τήν ταυτόχρονη μείωση τῆς ζητήσεως πού προήρχετο ἀπό χαλυβουργεῖα μή καθέτου διαρθρώσεως τῆς παραγωγῆς.

Κατά τῆς θέσεως αὐτῆς, πρέπει πρῶτον νά ὑπομνησθεῖ ὅτι οἱ ἐπιχειρήσεις ἐλάσεως, ὅπως ἡ ἐπιχείρηση τῆς προσφευγούσης, ὑπεχρεώθησαν νά μειώσουν τήν παραγωγή τους λόγω τῆς σοβαρῆς κρίσεως πού ἐνέσκηψε ἐπίσης στόν τομέα αὐτό. Δύναται νά ὑποστηριχθεῖ — ὅπως ὀρθῶς γίνεται ἀπό τήν Ἐπιτροπή — τό ἐνδεχόμενο ἀπαράδεκτο ἑνός τέτοιου λόγου, λόγω ἐλλείψεως ἐννόμου συμφέροντος, καθ' ὅσον ἡ προσφεύγουσα παραπέμπει στήν ζημία πού θά εἶχε προκύψει *γιά τούς παραγωγούς ἀκατεργάστου χάλυβος* λόγω τοῦ ὅτι περιελήφθησαν στό σύστημα ποσοστώσεων οἱ ράβδοι ὁπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς. Ἐπί πλέον, ἄν γίνει δεκτό ὅτι ἡ ἐπιβολή γενικοῦ συστήματος ποσοστώσεων ἦταν δικαιολογημένη, πρέπει νά διαπιστωθεῖ ὅτι δέν εἶναι εὐκρινές γιά ποῖο λόγο θά ἠδύνατο σοβαρῶς νά γίνει διάκριση μεταξύ ἐπιχειρήσεων καθέτου διαρθρώσεως τῆς παραγωγῆς καί ἐπιχειρήσεων ἐλάσεως. Δεδομένου ὅτι ἡ προσφεύγουσα δέν ἀπεσαφήνισε τήν ἄποψή της ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ δέν δύναται νά διαπιστωθεῖ, ἐκ τοῦ λόγου αὐτοῦ, τό παράνομο τοῦ συστήματος ποσοστώσεων.

4. Τέλος, ἡ προσφεύγουσα ἐπικρίνει καί τό γεγονός ὅτι οἱ ἐξαγωγές πρός τίς τρίτες χῶρες δέν ἀπεκλείσθησαν τοῦ συστήματος ποσοστώσεων, πράγμα πού κατ' αὐτήν μεταφράζεται μέ ἀποδυνάμωση τῆς θέσεως τῶν κοινοτικῶν ἐπιχειρήσεων σέ ἀγορές ἰδιαιτέρως „ἀμφισβητούμενες. Ἐπιπροσθέτως, ἐπικρίνει — μολονότι ἡ αἰτίαση αὐτή δέν διατυπώνεται παρά μόνο στήν ἀπάντησή της — τό γεγονός ὅτι ἐχορηγήθησαν ποσοστώσεις σέ ἐπιχειρήσεις πού εἶχαν διακόψει τήν παραγωγή τους, πράγμα πού ἐπέτρεψε σέ ὁρισμένες νά ἐμπορεύονται τίς ποσοστώσεις αὐτές καί τόν προσπορισμό πλεονεκτημάτων στίς ἐπιχειρήσεις πού ἀπέκτησαν τίς ποσοστώσεις αὐτές.

Ὡς πρός τήν τελευταία αἰτίαση, θεωρῶ ἁπλούστερο νά παραπέμψω στίς παρατηρήσεις μου στήν ὑπόθεση Rumi, ὅπου παρόμοιες σκέψεις διεδραμάτισαν ἐπίσης ὁρισμένο ρόλο. Ὅσον ἀφορᾶ, ἀντιθέτως, τήν ἐπίπτωση τοῦ συστήματος ποσοστώσεων ἐπί τῶν ἐξαγωγικῶν δραστηριοτήτων, ἡ Ἐπιτροπή, ἀφ' ἑνός, ἰσχυρίσθη κατά τρόπο πειστικό ὅτι δέν δύναται νά γίνεται λόγος γιά πραγματικό ἐμπόδιο, δεδομένου ὅτι οἱ ποσοστώσεις παραγωγῆς γενικῶς ὑπερέβησαν — καί κατά πολύ — τόν ὄγκο τῶν ἐξαγωγῶν· ἀφ' ἑτέρου, ὑπεγράμμισε ἐπίσης ὅτι ἦταν πλήρως διατεθειμένη νά αὐξήσει τίς ποσοστώσεις βάσει τοῦ συστήματος ἐξαιρέσεων, πού προβλέπεται στό ἄρθρο 14 τῆς ἀποφάσεως 2794/80, στήν περίπτωση κατά τήν ὁποία θά διεπίστωνε ὅτι, λόγω τοῦ συστήματος ποσοστώσεων, ἕνας παραγωγός ἐμποδίζετο νά αὐξήσει τόν ὄγκο τῶν ἐξαγωγῶν του πρός τρίτες χῶρες.

V — Ἀνυπαρξία ἔκδηλης κρίσεως καί ἀντικανονική ἐφαρμογή τῆς ἀρχῆς τῆς ἀλληλεγγύης

Τό τελευταῖο μέρος τῶν προτάσεών μου θά ἀφιερωθεῖ σέ μία ἄλλη ὁμάδα ἰσχυρισμῶν, ἐπίσης ἑτεροκλήτων, πού προβάλλει ἡ προσφεύγουσα.

1. Ἡ προσφεύγουσα θεωρεῖ ὅτι δέν δύναται νά γίνεται λόγος γιά κρίση, ἐφ' ὅσον μέρος τοῦ τομέως εἶναι ἐξοπλισμένο μέ πλέον σύγχρονες καί πλέον παραγωγικές ἐγκαταστάσεις ἀπό τόν ὑπόλοιπο τομέα, καί ὅτι ὁ συντελεστής χρησιμοποιήσεως τῶν ἐγκαταστάσεων δέν δύναται, ἐν πάση περιπτώσει, νά ἀποτελέσει ἔνδειξη ὑπάρξεως κρίσεως, ἐνῶ διαπιστώνεται, στόν ἐξεταζόμενο τομέα, παράλογη ἀνάπτυξη πού συνδέεται μέ τίς κρατικές ἐνισχύσεις. Ἐξ ἄλλου, κατά τήν προσφεύγουσα, ἡ κρίση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 58 πρέπει ἐκ φύσεως νά εἶναι προσωρινή, ἐνῶ ἡ Ἐπιτροπή ἤδη ἀπό πενταετίας ἐνεργεῖ μέ παντοειδή μέτρα στόν χαλυβουργικό τομέα γιά νά ἀντιμετωπίσει τίς δυσχέρειες πού ἀνέκυψαν στόν τομέα αὐτό.

Ἄν ληφθοῦν ὑπ' ὄψη οἱ σκέψεις πού ἀνεπτύχθησαν, ὑπό διαφορετικές συνθῆκες, ὡς πρός τό ἄρθρο 58, θεωρῶ ὅτι οὔτε ὁ ἰσχυρισμός αὐτός εἶναι ἱκανός νά ἀποδείξει ἐσφαλμένη ἐφαρμογή τῆς διατάξεως αὐτῆς.

Στήν ἐκτίμησή της ἐπί τῆς καταστάσεως, ἡ Ἐπιτροπή ἔθεσε στήν πρώτη σειρά τῶν ἀνησυχιῶν της ὄχι τήν πτώση τῆς ἀποδόσεως τῶν ἐπιχειρήσεων, ἀλλά τήν μείωση τῆς ζητήσεως, ἡ ὁποία ὡδήγησε μεγάλο ἀριθμό ἐπιχειρήσεων σέ σημαντική μείωση τῆς παραγωγῆς. Συγκρινόμενοι μέ τήν ἐμπεριστατωμένη ἔκθεση τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῆς καταστάσεως τῆς ἀγορᾶς καί τήν ἐξέλιξή της, οἱ μᾶλλον ἀόριστοι ὑπαινιγμοί καί οἱ ἁπλές διαβεβαιώσεις τῆς προσφευγούσης ὡς πρός τήν ἀποτελεσματικότητα τῶν συγχρόνων ἐπιχειρήσεων παραγωγῆς καί τήν αὐξημένη ἱκανότητα παραγωγῆς πού συνδέεται μέ τίς δημόσιες ἐνισχύσεις, δέν εἶναι ἱκανοί νά μεταβάλουν τήν ἐκτίμησή μου. Τό ἴδιο ἰσχύει, a fortiori, ὡς πρός τίς σκέψεις πού ἀναφέρονται στόν προσωρινό χαρακτήρα τῆς κρίσεως. Πράγματι, μέσα ἀπό τίς ἐπεξηγήσεις τῆς προσφευγούσης δέν διαφαίνεται κανένα ἀποδεικτικό στοιχεῖο πρός στήριξη μιᾶς τέτοιας ἐκδοχῆς. Ἐπί πλέον, ἡ ἄποψη αὐτή προφανῶς ἀγνοεῖ ὅτι, στήν ἀλληλουχία αὐτή, ἡ Ἐπιτροπή δέν προσέφυγε, σέ τελευταία ἀνάλυση στό ἄρθρο 58 παρά μόνο πρό ἑνός σχεδόν ἔτους καί ὅτι, προηγουμένως, ἀντιμετώπισε τά προβλήματα πού ἀνέκυψαν σέ συνεργασία μέ τίς ἐπιχειρήσεις καί, κατ' οὐσίαν, χωρίς νά προσφύγει σέ ὑποχρεωτικά μέτρα συνδεόμενα μέ τήν ἄσκηση τῆς δημοσίας ἐξουσίας.

2. Ὡς πρός τόν ἄλλο ἰσχυρισμό τῆς προσφευγούσης, πού ἀντιτάσσει κατά τῆς ἀποφάσεως μία «ἀντικανονική ἐφαρμογή τῆς ἀρχῆς τῆς ἀλληλεγγύης», δέν βλέπω πῶς δύναται νά ὁδηγήσει στήν ἀκύρωση τοῦ συστήματος ποσοστώσεων.

Ἀπό τούς θεμελιώδεις σκοπούς καί ἀρχές τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, πού τείνουν στήν ὀρθολογικότερη κατανομή τῆς παραγωγῆς στό ὑψηλότερο ἐπίπεδο παραγωγικότητος,

στόν καθορισμό τῶν κατωτάτων τιμῶν, στήν διατήρηση καί βελτίωση τοῦ παραγωγικοῦ δυναμικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων, στήν κανονική ἐπέκταση καί τόν ἐκσυγχρονισμό τῆς παραγωγῆς καθώς καί στήν βελτίωση τῆς ποιότητος, ἡ προσφεύγουσα θεωρεῖ ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτο νά διατηροῦνται τεχνητά σέ δραστηριότητα, μέ τήν βοήθεια ἑνός τέτοιου συστήματος ὅπως τό ἐπίδικο, τεράστιες καί πεπαλαιωμένες ἐπιχειρήσεις, πού βαρύνονται μέ μή εὐνοϊκή διάρθρωση κόστους καί ὅτι, πρός τόν σκοπό αὐτό, ἐπιβάλλονται στίς σύγχρονες ἐπιχειρήσεις, καί κυρίως στίς μικρές, θυσίες πού βλάπτουν τήν ἀνταγωνιστική τους ἱκανότητα. Θά πρέπει ἐπίσης νά θεωρηθεῖ ὡς διάκριση τό γεγονός ὅτι ἐπιχειρήσεις τοῦ μεγέθους τῆς προσφευγούσης, ἱκανές νά ἀντιδροῦν κατά τρόπο περισσότερο ἐλαστικό καί πού ἐπιδεικνύουν ἀποτελεσματικότητα σέ δυσχερεῖς περιόδους, τυγχάνουν τῆς ἰδίας μεταχειρίσεως μέ τούς μεγάλους παραγωγούς, στό πλαίσιο ἑνός συστήματος πού ἀποβλέπει στήν ἀντιμετώπιση τῆς κρίσεως καί χωρίς καμμία ἐξέταση τῶν διαρθρωτικῶν διαφορῶν.

Ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ, δέν δύναμαι παρά νά ὑπογραμμίσω ὅτι, ἐν ὄψει τῶν σκοπῶν καί τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς συνθήκης, οἱ ἀρχές αὐτές δέν ἀξιώνουν κατά κατηγορηματικό τρόπο τόν ἐλεύθερο ἀνταγωνισμό τῶν οἰκονομικῶν δυνάμεων οὔτε τήν ἀποδοχή ὑπερβολικοῦ ἀνταγωνισμοῦ, κατά τό μέτρο πού ἄλλα οὐσιαστικά συμφέροντα θά ἐτίθεντο σέ κίνδυνο, λόγω τοῦ ἐλεύθερου καί ὑπερβολικοῦ αὐτοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Ὅπως συνάγεται ἀπό τό σημεῖο 80 τοῦ σκεπτικοῦ τῆς ἀποφάσεως πού ἐξέδωσε τό Δικαστήριο, στίς 18 Μαρτίου 1980, ἐπί τῶν κατωτάτων τιμῶν τῶν ράβδων ὁπλισμοῦ σκυροδέματος κυκλικῆς διατομῆς (Valsabbia), τό κοινοτικό δίκαιο δέχεται ἐπ' αὐτοῦ ἐξαιρέσεις σέ ἰδιαίτερες καταστάσεις. Εἶναι ἄλλωστε δύσκολο νά γίνει δεκτό ὅτι οἱ δυσχέρειες πού διεπιστώθησαν ὀφείλονται ἀποκλειστικῶς στόν ἀνταγωνισμό τῶν συγχρόνων ἐπιχειρήσεων, ἤ ὅτι ἡ δράση τῆς Κοινότητος τείνει ἰδίως στήν προστασία τῶν πεπαλαιωμένων καί μή ἀποδοτικῶν ἐπιχειρήσεων. Ὑπάρχει, ἀντιθέτως, ἡ ἐντύπωση ὅτι ἡ δράση αὐτή ὁδηγεῖ στήν λύση τῶν προβλημάτων τοῦ συνόλου ἑνός οἰκονομικοῦ τομέως. Ἀλλά, ἄν ὑποτεθεῖ ὅτι ἡ προσφεύγουσα εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ἡ κανονική ἐφαρμογή τῆς ἀρχῆς τῆς ἀλληλεγγύης, συνοδευομένη ἀπό μία διάρθρωση χωρίς διακρίσεις τοῦ συστήματος ποσοστώσεων, θά ἔπρεπε νά ὁδηγήσει στόν ἀποκλεισμό τῶν περιορισμῶν στήν παραγωγή ὡς πρός τίς ἐπιχειρήσεις πού εἶναι συγχρόνως μικρές, σύγχρονες καί ἀνταγωνιστικές, ἡ προσφεύγουσα εἶναι ὑποχρεωμένη νά δεχθεῖ — λαμβανομένου ὑπ' ὄψη τοῦ ὄγκου παραγωγῆς τῶν μικρῶν καί μεσαίων ἐπιχειρήσεων, σύμφωνα μέ τούς ἀριθμούς πού ἐπεσύναψε ἡ ἴδια ἡ προσφεύγουσα, οἱαδήποτε κοινοτική δράση θά εἶχε ἀποδειχθεῖ ἄκαμπτη, ἀπ' ὅπου διαιώνιση τῆς κρίσεως! — ὅτι προφανῶς εἶχε μορφώσει ἐσφαλμένη ἀντίληψη περί τῶν ἐφαρμοστέων μέτρων σέ περίπτωση κρίσεως, ὅπως αὐτά προβλέπονται ἀπό τήν συνθήκη. Παρατηρῶ, ἐπί πλέον, ὅτι τά μέτρα αὐτά ὁπωσδήποτε ἐπέτρεψαν νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη μέτρα ἀναδιαρθρώσεως, ὅπως αὐτά πού συνίσταντο, γιά τήν προσφεύγουσα, στήν λειτουργία νέων ἐγκαταστάσεων.

VI — Τό σύνολο τῶν προηγουμένων σκέψεων ἐπιτρέπει τό συμπέρασμα, χωρίς νά χρειάζεται ἡ διεξαγωγή ἀποδείξεων πού ἐζήτησε ἡ προσφεύγουσα, ὅτι πρέπει νά ἀπορριφθεῖ ἡ προσφυγή της, μέ τήν ὁποία ζητεῖται ἡ ἀκύρωση τῆς ἀτομικῆς ἀποφάσεως τῆς 1ης Νοεμβρίου 1980 καί τῆς γενικῆς ἀποφάσεως 2794/80, καθ' ὅσον ἡ τελευταία αὐτή ἀποτελεῖ τό ἔρεισμα τῆς ἀτομικῆς ἀποφάσεως. Εἶναι προφανές, συνεπῶς, ὅτι τό αἴτημα τῆς προσφευγούσης μέ τήν ὁποία ζητεῖται νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὑποχρεοῦται νά λάβει τά ἀναγκαῖα μέτρα πρός ἀποκατάσταση τῆς ζημίας, πού ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπέστη, εἶναι ἐπίσης ἀβάσιμη, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῆς προσφευγούσης δέν ἐπιτρέπουν νά διαγνωσθεῖ σέ τί συνίσταται ἡ εἰδική καί ἄμεση ζημία της.

VII — Λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τίς προηγούμενες σκέψεις, προτείνω στό Δικαστήριο νά ἀπορρίψει τήν προσφυγή ὡς ἀβάσιμη καί νά καταδικάσει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά ἔξοδα.